

Zasněný, zoufalý,
Vysnil si, ach, vysnil si bohyni.
Mnozí mu spílali,
Když o přízeň, když o přízeň prosil ji.
Pro jedny byla múzou,
Ty u srdce, ach, u srdce ranila.
Pro druhé zase lůzou,
Ty raději v náruč svou přivila.

Nejprve vysnil si její srdce.
A poté vysnil si i její tvář.
O krásném těle snily jeho ruce,
To aby zapomněl jí vysnít také svatozář.

Proč?!

Nevím jak dál, toť vše!
Ten příběh snad mi všichni prominou,
Však krev v mých žilách vře,
By jen pomyslel si na jinou!
A proto vpravdě nevím pro co žít.
A rozhodně nejsem mezi těmi,
Kdož se s někým litě bude přít,
Že svět vskutku není poset bohyněmi.

Svět není poset bohyněmi.

Zasněný, zoufalý, vysnil si ...